

Tussen dankbaarheid voor vandaag en hoop voor wat komt ...

HERFST DOET DENKEN

Herfst doet me denken aan frisse appels en peren, aan afgevallen bladeren samenhaken en aan wandelen in het bos. Aan pompensoep en hamrolletjes met witloof. Aan wafels en chrysanten. Herfst heeft charme, maar het is ook de voorbode van de winter. Jassen en truien worden weer bovengehaald, de verwarming gaat aan, de dagen worden snel korter. Het lijkt een beetje bizar, morbide zelfs. Maar de komst van de herfst is de zoveelste bevestiging dat ik in de herfst van mijn leven ben aanbeland. Dat heeft zo zijn charme: niets móét, het mag. Zelfs een dutje na de middag. Mijn vrouw en ik hebben het geluk om nog samen te zijn in goede gezondheid, al zijn we niet meer wie we ooit waren. Overal waar we komen zien we grijze hoofden, om dan met een schok te beseffen dat we zelf een zilveren haardos hebben. Enkele van onze vrienden-leeftijdsgenoten zijn er al niet meer. En onze nog oudere familieleden raken stilaan op de sukkel met hun gezondheid. Maar dat is het leven: lente, zomer, herfst en winter.

De realiteit is confronterend maar onontkoombaar. Dus wat doe ik ermee? Het gevaar om in een mentaal dipje terecht te komen is niet denkbeeldig. In tegenstelling tot vroeger heb je namelijk een zee van tijd om na te denken, op gevaar af te gaan piekeren. Twee hoofdvragen dringen zich op. Ten eerste: Wat

doe ik met mijn tijd, met de min of meer 'goede' jaren die me nog resten? Ten tweede, wat komt er na de winter?

Op de eerste vraag hebben we al wat antwoorden. Oude banden met vrienden of familie worden weer wat aangehaald. We lopen de deur niet plat, maar we ontmoeten elkaar weer eens. En het hoeft niet altijd op een uitvaart te zijn. Oude hobby's wordt weer leven ingeblazen, nu we tijd te over hebben. We proberen

bij mijn vrouw vallen de ogen toe, lang voor de moord van de dag is opgelost. Al met al een bevredigend en genoeglijk bestaan, waarvoor we dankbaar zijn en beseffen dat dit niet voor iedereen is weggelegd.

Maar wat met de tweede vraag die ons bezighoudt? Wat komt er na de – hopelijk niet te barre – winter? Er zijn mensen die beweren dat er na dit leven niets meer volgt. Dat zouden ze natuurlijk wel willen. Niets is niets – geen problemen,

"Na de winter volgt niet de dood, maar een nieuw leven, mooier en beter dan wij ons ooit kunnen inbeelden."

bovendien om nog iets te betekenen voor onze kinderen en kleinkinderen, voor de mensen in onze kerk en onze omgeving. Met aandacht voor de zieken of ouderen, met hand en spandiensten. We lezen dagelijks in onze Bijbel of een Bijbels dagboek, want we hebben geen enkel excuus meer om het niet te doen. We wandelen en fietsen om onze stramme ledematen te bewegen en we blijven nog enkele uren per week werken om onze vaardigheden op peil te houden en onder de mensen te komen. 's Avonds gaat meestal de TV aan of lezen we een boek, en

geen zorgen, geen pijn, geen emoties, geen enkele vorm van voortbestaan. De grote meerderheid van de wereldbevolking gelooft wel degelijk in een voortbestaan na dit leven. In sommige culturen gelooft men in reïncarnatie. In andere gelooft men dat je de hemel kunt verdienen door goede werken, of door jezelf op te offeren als martelaar.

Vaak hoor je zeggen dat je het niet kunt weten, dat er nog nooit iemand is teruggekeerd uit de dood. Ik ben het daar niet mee eens. In de Bijbel lezen we over de opwekking

van Lazarus, en hij is niet de enige. Zowel in het Oude als het Nieuwe Testament lezen we over enkele mensen die uit de dood zijn weergekeerd, maar zij zijn allen opnieuw gestorven. Er is één uitzondering: Jezus Christus. Gods Zoon die mens geworden is, werd gekruisigd, begraven, en is op de derde dag opgestaan. Daarna was hij nog enige tijd onder ons en verscheen aan zijn discipelen, en aan honderden mensen. Daarna verdween Hij, maar met de belofte om terug te keren. Wie in Hem gelooft heeft eeuwig leven, zegt Hij zelf keer op keer in het evangelie. Daar geloof ik in, en daar hoop ik op. Na de winter volgt niet de dood, maar een nieuw leven, mooier en beter dan wij ons ooit kunnen inbeelden. Een plaats waar geen oorlog, honger, armoede of ziekte is, maar liefde, schoonheid, rechtvaardigheid en goedheid, een plaats waar God woont. Het beste moet nog komen.

Als er na dit leven niets is, dan is er geen probleem. Als er wel iets is, dan heb je vandaag nog de kans om te beslissen hoe en waar je de eeuwigheid wil doorbrengen. Misschien iets om deze herfst over na te denken.

Jacques Rommel

Online lezen of delen